

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn (spr.)
Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) *spółki z o.o. we W.*

przeciwko (...) *spółce z o.o. we W.*

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 października 2011 r.; sygn. akt X GC 314/11

p o s t a n a w i a:

- 1. odrzucić zażalenie odnośnie do postanowienia zawartego w punkcie I zaskarżonego postanowienia,***
- 2. uchylić zaskarżone postanowienie w zakresie punktu II i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.***

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych pozwu (pkt I) oraz zwrócił pozew (pkt II), argumentując jak w uzasadnieniu postanowienia (k. 31).

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył powód. Wnosząc o jego uchylenie, skarżący podniósł zarzuty jak w zażaleniu (k. 36-40).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie punktu II zaskarżonego postanowienia.

Odnosząc się do punktu I zaskarżonego postanowienia należy zauważyć, że w tym zakresie postanowienie nie jest zaskarżalne. Postanowienie Sądu pierwszej instancji oddalające wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej, nie podlega zaskarżeniu zażaleniem, ponieważ nie kończy postępowania w sprawie, ani nie

mieści się w katalogu zaskarżalnych postanowień Sądu I instancji zawartych w art. 394 § 1 k.p.c. Podlega natomiast ocenie przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie kończące postępowanie w sprawie (w niniejszej sprawie przy rozpoznawaniu zażalenia w zakresie punktu II), dlatego też na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w punkcie I postanowienia.

Odnosząc się do punktu II zaskarżonego postanowienia należy stwierdzić, iż zdaniem Sądu Apelacyjnego brak było podstaw do uznania, iż przesyłka sądowa zawierająca wezwanie do usunięcia braków formalnych pozwu była prawidłowo doręczona w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w zw. z art. 133 § 2a k.p.c. Jak wynika bowiem z treści opisu adresata przesyłki (k.11), brak było w tym opisie dodatku „(...)” Tymczasem, jak wskazał powód oprócz powoda, tj. (...) spółka z o.o. we W. występuje w obrocie prawnym również spółka (...) spółka z o.o., także z siedzibą we W.. Okoliczność, iż pod adresem przy ul. (...) ma swoją siedzibę (...) spółka z o.o. jest prawnie obojętne, skoro do tego podmiotu nie została zaadresowana przesyłka sądowa, a co istotne adresatem tej przesyłki był inny istniejący podmiot (choć o firmie bardzo zbliżonej do powoda).

Warunkiem skutecznego doręczenia przesyłki poprzez awizowanie jest właściwe zaadresowanie takiej przesyłki, także odnośnie do adresata.

W zaistniałej procesowo sytuacji rozstrzygnięcie o zwrocie pozwu było przedwczesne. Sąd Okręgowy winien przy ponownym rozpoznaniu sprawy ustalić, czy braki formalne pozwu nadal występują, w szczególności Sąd I instancji winien ustalić, czy M. R. jest umocowany do działania w postępowaniu cywilnym jako pełnomocnik powoda, tzn. czy jest on osobą pozostającą ze stroną w stałym stosunku zlecenia, a przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia, co wymaga analizy umowy zlecenia. Jednocześnie należy wyjaśnić, iż Sąd Apelacyjny rozpoznał zażalenie albowiem Sąd I instancji nadał bieg oraz rozpoznał wniosek powoda (podpisany przez M. R.) o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej.

Niniejsze postanowienie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, w rozumieniu art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c., który stanowi, że Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej), ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania (Komentarz do art.108 kodeksu postępowania cywilnego, J. Bodio, T. Demendecki, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M. P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). Orzeczeniami kończącymi postępowanie w sprawie są wyroki, wyroki zaoczne, nakazy zapłaty oraz postanowienia co do istoty sprawy wydawane w postępowaniu nieprocesowym, a także niektóre postanowienia formalne. Zgodnie z utrwalonym już w judykaturze poglądem, stwierdzić należy, że postanowieniem formalnym kończącym postępowanie w sprawie jest orzeczenie, które przez uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty w danej instancji (uchwała SN z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, uchwała SN z dnia 31 maja 2000 r., III CZP 1/00, i uchwała SN z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, postanowienie SN z dnia 13 stycznia 2006 r., II CNP 31/05). Oznacza to, że pojęcie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, obejmuje tylko orzeczenia kończące postępowanie jako całość poddaną pod osąd (postanowienie SN z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96). Mając to wszystko na uwadze, należy a contrario wywieść wniosek, że postanowieniami takimi nie są orzeczenia mające za przedmiot kwestie wpaddingowe, tj. kończące postępowania pomocnicze lub zamykające fragment bądź pewną fazę postępowania. Takim też postanowieniem jest niniejsze postanowienie, które nie ma charakteru postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 108 § 1 k.p.c. Z tego też względu orzekanie o kosztach przy okazji niniejszego postanowienia byłoby - w świetle art. 108 k.p.c. - przedwczesne.

Mając powyższe na uwadze - w oparciu o treść art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. - Sąd Apelacyjny orzekł jak wyżej.

mw